

Evenimentele finale

Duminică, 18 martie 2007

Gili Cârstea

Introducere

Deoarece noi credem în desăvârșirea de caracter a unei generații finale, în curățirea templului inimii de orice întinare a păcatului înainte de revenirea lui Hristos, am considerat necesar să fac o scurtă descriere a evenimentelor finale din perspectiva neprihănirii lui Hristos în contextul mării controversate.

Subiectele prezentate vor urma o anumită succesiune, deși unele dintre ele se suprapun. Evenimentele din primul grup se vor desfășura aproape simultan: Ziua ispășirii pentru cei vii, Ploaia Târzie, Sigilarea, Marea Strigare. Vor urma Închiderea Harului, Timpul Strâmătorării, Plăgile și Revenirea Domnului Hristos.

Astăzi am să vorbesc chiar despre “astăzi,” adică ce se întâmplă cu poporul lui Dumnezeu în aceste zile, ce așteaptă Dumnezeu de la ei și cum lucrează Duhul Sfânt pentru pregătirea lor în vederea realizării noului legământ.

Legământul cel veșnic, descris de Ieremia (Ier 31), sau “nunta” în limbajul lui Ioan, este mult întârziat, iar motivele nu sunt deloc ascunse în mister. Poporul nostru a refuzat sistematic invitația la nuntă, nerecunoscând în mesagerii lui Hristos vocea Mirelui. Acest eșec ne-a împiedicat să înțelegem sursa neprihănirii lui Hristos, motivul corect pentru care El nu a păcătuit. Rezultatul a fost că nu am reușit să înțelegem mesajul ultimei solii de har către lume, fără de care nu avem nimic de spus, și deci Dumnezeu nu ne poate folosi în încheierea lucrării. Așa se face că “secerișul a trecut, vara s-a isprăvit...” (Ier 8:20).

Dumnezeu nu are obiceiul să-și părăsească poporul, oricât de jos ar coborî ei pe scara morală. Ori de câte ori a existat un divorț, oamenii au fost cei care l-au solicitat și impus, din pricina “împietririi inimii lor.” Așa se întâmplă și acum. În loc să ne întoarcă spatele pentru multele noastre alienări, El ne trimite din nou “un duh de îndurare și rugăciune” (Zah 12:10) prin solia foarte prețioasă despre neprihănirea lui Hristos. Ce realizează aceasta?

Cel mai important lucru este că se trezește percepția despre felul rușinos cum l-am tratat pe Hristos în istoria noastră recentă. De aici, ca o cascadă, urmează în succesiune rapidă înțelegerea noului legământ, scopului lui Dumnezeu cu templul inimii, natura păcatului și implicit caracterul lui Dumnezeu în adevărata lui lumină, oglindit în neprihănirea lui Hristos. Această fază a lucrării Duhului Sfânt se desfășoară chiar sub ochii noștri.

Observăm cum se ridică pretutindeni în biserică – fără ajutorul vreunei mâini – oameni cucerți de farmecul soliei neprihănirii lui Hristos. În loc să se revolte împotriva bigotismului și fariseismului cu care sunt tratați, ei sunt cuprinși de “un duh de îndurare” cu totul străin naturii omenești; ei vor să fie de folos fraților lor în suferință, înfomețați și slăbiți de ritualismul vicios în care sunt prinși.

Pe măsură ce această veste bună se propagă în biserică, și poporul nostru este confruntat cu solia neprihănirii lui Hristos, Duhul Sfânt conduce pe cei care o primesc la o profundă înțelegere a nimicniciei naturii omenești, și la o prindere de natura divină fără precedent în istoria denominațională. Procesul este descris în Isaia:

“...Să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiți „terebinți ai neprihănirii,” „un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui” (Isa 61:3).

Cenușă, plâns, duh mâhnit. Aceasta este starea ucenicilor lui Hristos chiar înainte de împlinirea legământului. Doar din această poziție pot primi o cunună, o haină de laudă și statutul de “terebinți ai neprihănirii.” În loc să urce tot mai sus pe treptele succesului spiritual, ei constată că Duhul îi conduce tot mai jos, descoperind în ei urâciuni și patimi de care nu s-au crezut niciodată capabili. Sunt aduși chiar până la sac și cenușă, constatând falimentul total al despărțirii de natura divină. Acum descoperă, cu uimire, marile stricăciuni pe care “vrăjmașii” Domnului le-au produs în templul inimii, acolo unde ei credeau că totul este bine și frumos (Ps 74:3-9).

În aceste zile vibrante, pline de magnifice împliniri profetice, un popor este pregătit să participe la ultima scenă a mării controversate. Solul legământului stă gata să intre “deodată” în templul Său, iar scopul acestei reveniri nu este acoperit în mister: “Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite” (Mal 3:1-3).

Urmăriți finalul magistral al capitolului trei din Maleahi. În timp ce poporul Domnului cârtește în inima lui, nemulțumit că nelegiuitorii le merge mai bine decât lor – “Cuvintele voastre sunt aspre împotriva Mea” – unii au descoperit calea credinței lui Avraam:

“Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul, și cinstesc Numele Lui.

Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește.

Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-l slujește” (Mal 3:16-18).

“Ziua pe care o pregătesc Eu,” Ziua Ispășirii pentru cei vii, este mai aproape decât ne imaginăm!

Ziua Ispășirii pentru ultima generație

Acesta este cel mai important eveniment al planului de mântuire, chiar mai important decât a doua venire, deoarece a doua venire depinde și este condiționată de împlinirea Zilei Ispășirii. Este numită și Nunta, adică unirea dintre divin și uman.

În sistemul ceremonial, care pentru noi este o descriere fidelă a planului de mântuire, Ziua Ispășirii era, de asemenea, cea mai importantă zi a ciclului anual desfășurat la sanctuar: „Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți: veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului” (Lev 16:30).

Vor participa la ea doar cei care au ascultat vocea Domnului în solia neprihănirii lui Hristos și au înțeles astfel că trupul lor este o locuință a Duhului Sfânt, un templu în care omul și Dumnezeu se întâlnesc.

Prin această lucrare a Duhului Sfânt, oamenii sunt conectați din nou la izvorul vieții; devin părtași de natură divină; caracterul lui Dumnezeu – pe care L-au apreciat în Hristos – este „scris” în mințile lor; chipul moral al lui Dumnezeu este refăcut pentru totdeauna în sufletul lor. Din acest moment, legea păcatului și a morții este distrusă definitiv în viața lor, iar Dumnezeu poate prezenta universului spectator rezultatul sângelui lui Hristos: Un grup de credincioși „fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta” (Ef 5:27). Acesta a fost scopul lui Dumnezeu cu familia omenească, începând chiar de la porțile Edenului părăsit prin păcatul lui Adam.

De ce a fost nevoie să treacă șase mii de ani pentru o asemenea lucrare esențială? Nu se putea realiza mai devreme? Ba da, Dumnezeu în fiecare generație a dorit cu înfocare să Se poată descoperi poporului Său, să le descopere „taina lui Hristos” și să-i aducă la realitatea sanctuarului. Dar ei s-au împotrivit și au împins Ziua Ispășirii pentru cei vii mereu în viitor, mai departe de ei, alegând o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea; iar puterea religiei era chiar aceasta, „Hristos în voi,” o unire dintre cele două naturi, așa cum se oglindea în pilda templului.

„Dar iudeii n-au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului Sfânt” (DA 161). De aceea „casa” le-a fost lăsată pustie (Mat 23:38), iar Dumnezeu a fost obligat să se adreseze altora. Biserica creștină a urmat însă același drum al orbirii spirituale, fără să înțeleagă scopul lui Dumnezeu în sanctuar. Ei au construit catedrale impunătoare, în timp ce templul inimii ajungea tot mai mult o peșteră de tâlhari, o locuință a oricărei pășări necurate și urâte.

Biserica rămășiței a fost onorată de Dumnezeu și chemată să spele rușinea generațiilor trecute. Am putea spune că ea s-a născut în sanctuar, iar Daniel 8:14 a fost stâlpul și temelia credinței advente. Dar și ea s-a lăsat amăgită prin aceleași șmecherii ieftine, fiind făcută să privească mai mult la ceremonie decât la realitate. În acest popor, pentru moment, scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice este neglijat, ridiculizat sau combătut pe față. Este considerat a fi misticism, panteism, deși toți recunosc faptul că

revenirea lui Hristos nu poate avea loc fără o „reproducere desăvârșită” a caracterului lui Hristos în sufletul copiilor Săi.

Nu este absurd? Cum poate avea loc o reproducere desăvârșită fără împlinirea legământului, adică „Hristos în voi”? Pavel întreabă de două mii de ani: „Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt?” (1 Cor 6:19), iar pana cărturarilor adventiști s-a pus la lucru, căutând tot felul de scuze, amendamente și raționamente spre a evita impactul, devastator pentru inima firească, cu această realitate.

În ciuda acestei opoziții, Dumnezeu a făcut să strălucească lumina despre neprihănirea lui Hristos, și tot mai mulți descoperă secretul acelei vieți de biruință asupra păcatului în locuirea Tatălui în templul inimii Fiului omului. Aceasta a fost credința lui Isus. Aceasta este credința urmașilor Săi din ultima generație, credință pe care Dumnezeu o va onora astfel: „Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor... El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite” (Mal 3:1-3).

Acest eveniment poate avea loc oricând în aceste zile, deoarece lumina a venit, solia este tot mai clar prezentată bisericii, iar slava caracterului lui Dumnezeu strălucește din ce în ce mai tare. Curând, nimeni nu știe cât de curând, judecata – ștergerea păcatelor – va trece la cei vii. Sanctuarul va fi curățit de păcatele poporului lui Dumnezeu, iar cei mai mulți nici nu vor ști că un eveniment de o asemenea magnitudine, excepțional în implicațiile lui, a avut loc. Ei vor continua ritualurile nefolositoare în care se complac, la fel cum iudeii și-au continuat ceremoniile, fără să înțeleagă ce dezastru a fost pentru ei uciderea lui Ștefan cu pietre.

Cei puțini care nu au fost amăgiți să se întoarcă la tronul din Sfânta, unde stă plecat în adorare creștinismul cu numele, vor vedea curând măreția slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos produsă de împlinirea legământului cel veșnic cu poporul Său în marea Zi a Ispășirii Finale.

Ploaia Târzie

„Și voi, copii ai Sionului, bucurați-vă și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și târzie, ca odinioară” (Ioel 2:23).

Domnul Și-a făcut partea și a trimis mereu, la vreme, „ploaie” timpurie și târzie. Întrebarea este dacă poporul Său, „copiii Sionului,” au recunoscut-o, au apreciat-o și au primit-o cu bucurie. Istoria ne învață că cei mai mulți din popor nu au recunoscut-o, nu au apreciat-o, și prin urmare nu au primit-o.

Așa s-a întâmplat atunci când Dumnezeu a trimis Ploaia Timpurie. Peste biserică se revărsase lumină nouă despre sanctuar. Tot sistemul ceremonial era actualizat, eliberat de metafore, coborât în realitate, practicat „în trup.” Pilda sanctuarului întâlnea realitatea în

Omul Isus Hristos, iar biserica era chemată să privească deschis, fără perdea, cum se realizează noul legământ. Natura umană și cea divină erau unite pentru totdeauna.

Acesta era adevărul prezent asupra căruia Dumnezeu Și-a așezat sigiliul prin revărsarea Duhului Sfânt la Cincizecime. Ploaia Timpurie venea să confirme un adevăr al cărui timp sosise, și fără de care lucrarea lui Dumnezeu nu mai putea continua. Iar biserica se opunea cu disperare. Ploaia Timpurie nu a fost o efuziune de energie cerească, provocată la cererea oamenilor și urmărind să dubleze eforturile bisericii iudaice în câștigarea de convertiți dintre neamuri. Aici generația noastră a făcut greșeli fatale de interpretare.

Grupul ucenicilor dusesse în toată biserica vestea bună că Dumnezeu a trimis poporului Său pe Mesia, „un Învățător al neprihănirii.” Dar oamenii priveau cu reticență solia, iar conducătorii, teologii și preoții erau cu totul împotriva acestei campanii deplorabile, prin care credința lui Israel era practic anulată de noile pretenții ale rabinului din Nazaret. Ei au făcut tot ce le-a stat în putință spre a estompa noile învățături.

Acesta era cadrul în care a venit Ploaia Timpurie. Ea a venit, dar câți au primit-o? Din câteva milioane de membri, ce însemnau o sută douăzeci de persoane? Este adevărat, în zilele următoare numărul a crescut la câteva mii, apoi tot mai mulți au primit solia, pe măsură ce lumina pătrundea în biserică însoțită de puterea Ploii Timpurii. Dar în ziua când a avut loc manifestarea ei vizibilă, doar o sută douăzeci de persoane au primit revărsarea de slavă a Duhului.

La fel va fi și acum. De aproape o sută douăzeci de ani Dumnezeu a trimis o solie acestui popor. Dar nu orice fel de solie, ci una cu „acreditare divină,” așa cum spunea serva Domnului. Ea declara fără ezitări că solia 1888 este „cu adevărat” solia îngerului al treilea, care trebuie proclamată cu putere și „însoțită de revărsarea Duhului Sfânt în măsură bogată,” adică Ploaia Târzie. În toată această perioadă, solia a fost tratată exact la fel cum a fost tratată solia ucenicilor. Poporul bâjbâie neștiind ce să creadă, iar academia bisericii nu a pierdut nicio ocazie de a ridiculiza solia, ba afirmând că ea nu este o solie, ba pretinzând că biserica a primit-o. În același timp, toți se roagă pentru venirea Ploii Târzii.

De curând, așa cum ați aflat zilele trecute, a fost lansată o acțiune de rugăciune convergentă spre a forța mâna lui Dumnezeu. Poporul vrea neapărat Ploaia Târzie, fără să bănuiască măcar că ea este putere pentru confirmarea unei solii pe care ei o detestă. Este ca și când biserica din vremea ucenicilor, fără să țină seama de solia acestora, ar fi organizat un proiect de rugăciune cerând lui Dumnezeu să trimită ceea ce a promis prin Ioel. Și totuși, exact acest lucru se întâmplă acum în biserica noastră. În timp ce disprețuiesc „neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea,” oamenii cer puterea Ploii Târzii, socotind că aceasta nu a venit deoarece nu a fost cerută cu vigoare și elan pionieresc. Suntem puțini, spun ei, și de aceea Dumnezeu nu răspunde; dar dacă ne adunăm puterile, dacă reușim să trezim energiile adormite ale bisericii mondiale, vom deschide zăgazurile cerului, iar binecuvântarea va veni.

Ploaia Târzie este „un învățător al neprihănirii,” puterea Duhului Sfânt pentru confirmarea soliei neprihănirii lui Hristos în mijlocul acestui popor și nicidecum pentru

convertirea lumii. Mai întâi aici trebuie să lămurim apele despre Dumnezeu și Baal, înainte ca Marea Strigare să poată avea loc și să devină eficientă.

Așa cum Ploaia Timpurie a fost o confirmare a soliei noi pe care poporul lui Dumnezeu o refuza, Ploaia Târzie va fi o confirmare pentru solia 1888, care este „cu adevărat” solia îngerului al treilea. Lumea are nevoie de Marea Strigare, înainte de a lua decizii de viață și de moarte. Pentru o astfel de solie, Dumnezeu are nevoie de un popor conștient de valoarea soliei, cu totul despărțit de principiile Babilonului spiritual, și dispus să renunțe la orice pentru îndeplinirea unei asemenea misiuni. Acestea sunt scopurile Ploii Târzii.

Ploaia Timpurie nu a venit să confirme teologia falimentară a Sinedriului; nici să aducă în biserică o unitate artificială, emoțională; și nici să dărâme barierele dintre diversele facțiuni politice, ideologice sau religioase din poporul lui Dumnezeu. Tot așa va fi cu Ploaia Târzie. Ea nu va oferi puterea Duhului unei teologii conflictuale, fragmentate și divizate; nici nu va produce un sentiment de falsă unitate bazată pe puncte comune de doctrină – așa ceva se produce în Babilon, sub o falsă ploaie târzie; nici nu va scoate în fața lumii un popor aliniat la standardele vremii, imitând politica lumii, moda lumii, alimentația lumii și principiile lumii.

Înainte de a invoca puterea Ploii Târzii și revărsarea Duhului în măsură bogată, trebuie să fim siguri că avem solia Ploii Târzii, care este „un învățător al neprihănirii,” că înțelegem corect împlinirea noului legământ, și că suntem dispuși să venim la „nuntă” pe baza luminii venite din sanctuar.

Fără o astfel de percepție, suntem victime sigure ale redeșteptărilor moderne produse de un duh fals, de un Hristos fals și de o evanghelie falsă.

Marea Strigare

“Marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (RH 1 aprilie 1890).

Așa ar fi trebuit să fie. În 1888, o solie de har abundent descoperea secretul neprihănirii lui Hristos, iar biserica era chemată să înțeleagă că aceasta este cu adevărat solia îngerului al treilea. Era „începutul” luminii îngerului din Apocalips 18, a cărui slavă va umple tot pământul, și de aici expresia dânzei că Marea Strigare „a și început.”

Care este anunțul îngerului din Apocalips 18, numit aici „Marea Strigare,” și despre care se spune că are legătură cu solia 1888? Îngerul anunță că Babilonul cel mare s-a prăbușit, că motivul prăbușirii lui este faptul că a devenit o locuință a duhurilor necurate, și că poporul lui Dumnezeu trebuie să-l părăsească, dacă nu dorește să piară în prăbușirea lui.

Vă rog să urmăriți legătura fascinantă dintre solia 1888 și Marea Strigare, ultima solie de har către lume.

Deși în 1888 solii Domnului nu au apucat să enunțe decât principiile începătoare ale acestei ultime solii către lume, viziunea profetică a sorei White a identificat-o corect ca fiind începutul Marii Strigări. În repetate rânduri ea a numit solia ca fiind despre „neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea.”

De ce „în legătură cu legea”? Dacă este despre neprihănire, nu este vorba de credință? Poporul nostru a rezolvat simplu dilema: Este vorba despre credință, dar o credință care duce la păzirea legii. Ne facem de mai bine de un secol că nu observăm că, deși toată lumea susține neprihănirea prin credință, nimeni nu a ajuns să țină legea.

Solia 1888 dorea să descopere originea neprihănirii lui Hristos, motivul pentru care El putea păzi legea, iar noi nu. Răspunsul a fost simplu, clar și profund ancorat în adevărul etern al scopului lui Dumnezeu descoperit în sanctuar: Hristos era o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul. El era un Templu al Duhului Sfânt. Legea – caracterul lui Dumnezeu – era scris în mintea și inima Sa. El trăia viața lui Dumnezeu în trup omenesc, iar aceasta s-a dovedit a fi în conformitate deplină cu legea celor zece porunci.

O asemenea descoperire a lui Hristos este în contrast marcant cu ceea ce știe despre Hristos poporul nostru și lumea creștină. Hristosul proslăvit de Babilon este deasupra legii, și nu îndrumă pe închinătorii lui la înalta chemare de fi locuințe ale Duhului lui Dumnezeu.

Prin urmare, neprihănirea lui Hristos este caracterul lui Dumnezeu așezat în trup omenesc. Ea ne-a arătat ce face și ce nu face Dumnezeu. Este o clarificare strălucită a diferențelor marcante dintre caracterul lui Dumnezeu și caracterul lui Satana. Ea desparte calea violenței de calea jertfirii de sine. Biserica – și implicit omenirea – este ajutată astfel să aleagă în cunoștință de cauză cui dorește să slujească. Ca lucrarea lui Dumnezeu să se poată încheia, Hristos trebuie prezentat în contrast cu Baal.

La începutul mării controversate, universul a fost amăgit cu privire la cauzele morții. Vrajmașul lui Dumnezeu susținea că toți cei care vor alege despărțirea de natura divină vor fi pedepsiți cu moartea. Insinua astfel că împărăția lui Dumnezeu se bazează pe forța constrângătoare, și că violența este ultima soluție în cazul unei revolte.

Omenirea a fost amăgită și ea cu această perspectivă deformată a caracterului lui Dumnezeu. Aici își are locul Marea Strigare. Ea vine să clarifice faptul că Dumnezeu operează în cadrul legii, și că orice acțiune de călcare a legii declanșează o suită de circumstanțe care în final produc moarte veșnică.

Când poporul lui Dumnezeu va fi pregătit pentru o astfel de perspectivă, lumea va fi adusă în fața unei confruntări finale imposibil de ocolit. Babilonul prezintă un Dumnezeu violent, care amenință cu moartea pe vrăjmașii Săi, și astfel legitimează folosirea forței împotriva celor care refuză doctrinele noii religii globale. În contrast, poporul lui Dumnezeu prezintă neprihănirea lui Hristos și calea sacrificiului de sine ca unică regulă de conduită și credință. Balaurul și Mielul vor sta față în față, iar omenirea va alege cui vrea să slujească.

Solia capătă acum o putere pe care nu a avut-o niciodată deoarece „nunta Mielului” a avut loc, iar Dumnezeu poate lucra printr-un grup de oameni în care neprihănirea lui

Hristos este activă, a fost instalată cu succes și poate fi prezentată lumii fără riscuri. Dumnezeu Își descoperă caracterul în poporul Său, ceea ce face ca pământul să fie luminat de slava Sa. Lumina unei astfel de demonstrații practice va pătrunde în cele mai întunecoase unghere ale Babilonului spiritual, și mulți copii sinceri ai lui Dumnezeu vor lua poziție sub stindardul Prințului Emanuel.

„Marea strigare a îngerului al treilea a și început...” Ce privilegiu uriaș ne-a făcut Dumnezeu să fim o parte a acestei mișcări, și ce rușine veșnică ne așteaptă dacă vom trăda încrederea care ni s-a acordat, punând astfel în primejdie viața a miliarde de oameni care nu știu să deosebească dreapta de stânga lor.

Închiderea Harului

Când solia îngerului al treilea se unește cu solia îngerului din Apocalips 18, pământul va fi luminat de slava lui Dumnezeu ca niciodată până atunci, așa cum promite Domnul în Habacuc: „Căci pământul va fi plin de cunoștința slavei Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă” (Hab 2:14).

Ca să nu avem dubii despre ce slavă este vorba aici, Domnul a vorbit clar poporului nostru: „Ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii este o descoperire a caracterului dragostei Sale” (Parabole 283).

În esența ei, această descoperire a caracterului lui Dumnezeu oferă lumii posibilitatea de a face o deosebire clară între adevăratul și falsul Hristos. Acesta a fost mereu punctul controversat care a împiedicat o rezolvare acceptabilă a mării lupte. Când caracterul lui Dumnezeu va fi făcut cunoscut lumii, printr-un grup de oameni care au acest caracter, lucrarea lui Dumnezeu se încheie, și este emis decretul ceresc: “Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!” (Apoc 22:11).

Acest moment al mării controversate a fost numit printre noi “închiderea harului,” și a fost explicat deseori mai mult ca o decizie pe care o ia Dumnezeu, prin care El nu mai permite întoarcerea păcătoșilor la adevăr, și nici plecarea sfinților înapoi la nelegiuire.

Cred că această imagine despre închiderea harului este greșită. Cunoșcând caracterul lui Dumnezeu, este ușor de înțeles și acceptat că El niciodată nu a închis harul cuiva, conform principiului: “Trestia frântă n-o va zdrobi, și mucusul care mai arde încă, nu-l va stinge” (Is 42:3). Domnul nu a luat niciodată hotărârea de a Se depărta de cineva, individ sau popor, niciodată nu a întors spatele cuiva și niciodată nu a limitat ajutorul Său salvator, indiferent de motivele cuiva. Trăsătura Sa cea mai strălucitoare este aceea de Slujitor al neprihănirii, un Server constant, binevoitor, milos, persistent. El “nu doarme nici nu dormitează” (Ps 121:4), oferind permanent și constant vindecare și ajutor făpturilor Sale.

Aceasta nu înseamnă că acoperirea harului Său nu poate fi sfâșiată. Pe cât de adevărat este că Dumnezeu nu Se retrage din proprie inițiativă, pe atât de adevărat este că El poate fi oricând gonit, alungat și ignorat de oricine, oricând. Istoria este plină de exemple, și nu consider necesar să le enumăr aici. Doar subliniez că omenirea s-a folosit din plin de principiul: "Cei ce se lipsesc de idoli deșeți îndepărtează îndurarea de la ei" (Iona 2:8), iar consecințele au fost devastatoare.

Unii se pot întreba: De ce se lasă îndurarea "îndepărtată," dacă idolii sunt "deșeți," adică nefolositori, neimportanti, și deci poate chiar inexistenți? Este Dumnezeu așa capricios, instabil, chiar absurd, ca să ne părăsească din cauza unor fantezii copilărești?

Răspunsul este de o seriozitate maximă. Aici nu este vorba de fantezii, erori sau confuzii. Fiecare suflet de pe această planetă se află în fața unei opțiuni de care depinde viața veșnică sau moartea veșnică, și nimeni altcineva nu poate decide în dreptul lui. Amăgită de un "idol" care deși se ascunde este extrem de real, omenirea trăiește în rebeliune, despărțită de Dumnezeu și opusă principiilor Sale, ceea ce duce automat la moarte veșnică. Dar Dumnezeu Se oferă să acorde încă o șansă omenirii, astfel ca libertatea și responsabilitatea oricărui om venit în lume să nu fie afectată, știrbită, de o decizie colectivă luată fără voia lui. Fiecare trebuie să fie artizanul propriului lui destin.

Marea Strigare exact acest lucru realizează, aducând pe fiecare la o decizie finală, luată în cunoștință de cauză. În fața omenirii stau două opțiuni: principiile neprihăririi susținute de guvernarea divină, sau guvernarea alternativă a lui Satana, care promite o societate bună fără legea lui Dumnezeu. Va fi un fel de referendum global, prin care fiecare suflet își sigilează destinul. Harul se încheie deoarece el nu mai are obiectul muncii. Omenirea s-a exprimat, împărțindu-se vizibil în două mari categorii, astfel că lucrarea Duhului Sfânt ia sfârșit. Cei întinați rămân așa cum au decis, iar cei neprihăniți rămân așa cum au decis.

Dacă până acum harul protector acoperea întreg pământul, indiferent de loialitatea cuiva, acum Dumnezeu este obligat să Se depărteze de la cei care au ales să se închine Fiarei și vor o societate bazată pe principiile umaniste. Li se oferă acum dreptul și libertatea să modeleze societatea netulburați de intervențiile celor care iubeau neprihănirea. Dumnezeu încetează orice intervenție asupra treburilor lumii. Cei patru îngeri care țin vânturile pământului își încetează activitatea. Împărăția lui Satana are, în sfârșit, posibilitatea să arate universului ce sistem măreț de guvernare poate concepe ea atunci când are libertate de mișcare completă.

Acestea sunt situațiile care produc încetarea lucrării harului protector pe planeta noastră. Dumnezeu demonstrează încă odată că El este serios atunci când afirmă că libertatea de alegere este un principiu fundamental al împărăției Sale, că nimeni nu este obligat să trăiască în neprihănire, și că El nu va pedepsi sub nicio formă pe cei care aleg o altă formă de guvernare. Acum are oricine posibilitatea să observe, pe baza faptelor doveditoare, ce se întâmplă într-o societate care a ales să se descurce fără legea lui Dumnezeu.

Timpul Strâmtorării

Perioada care urmează după închiderea harului, numită timpul de strâmtorare, a fost tratată mai mult din perspectiva persecuției îndreptate împotriva celor rămași credincioși lui Dumnezeu. Deși acest lucru este necesar, în contextul mării controversate este la fel de necesar să înțelegem ce se întâmplă cu lumea rămasă în rebeliune, deoarece acțiunile întreprinse în această perioadă sunt decisive pentru înțelegerea felului în care se încheie istoria planului de mântuire.

Când Marea Strigare ajunge să lumineze pământul cu slava caracterului lui Dumnezeu, fiecare pământean are ocazia să aleagă personal cui dorește să slujească. Ultima decizie luată marchează și încheierea lucrării de sigilare, dincolo de care nu mai există niciun fel de schimbare. Dumnezeu onorează alegerea fiecăruia și încetează să mai apeleze la inimile păcătoșilor, deoarece ei, în clară cunoștință de cauză, și-au exprimat opțiunea.

Această lucrare fiind încheiată, Dumnezeu încetează cu desăvârșire să Se mai amestece în vreun fel în treburile omenirii. Jurisdicția și purtarea Sa de grijă sunt limitate acum strict la cei care au ales să rămână loiali guvernării divine. Pentru a doua oară în istoria lumii, după potop, omenirea reușește să alunge complet harul protector al lui Dumnezeu de pe pământ. Conducătorii lumii creează pentru a doua oară în istorie o situație unică, în care planeta este guvernată fără amestecul și prezența protectoare a harului lui Dumnezeu.

Omenirea a fost permanent confruntată de ecoul sugestiilor lui Darwin, că, fără Dumnezeu, gândirea, filosofia și destinul omenirii se vor dezvolta progresiv, producând o societate mai bună, mai echitabilă, mai durabilă.

Marea Strigare aduce omenirea la momentul adevărului, când libertatea de alegere exprimată clar este garantată la nivel colectiv, iar Dumnezeu este constrâns să facă „lucrarea Lui ciudată,” retrăgându-Se de la copiii Săi revoltați împotriva guvernării divine.

Acum împărăția acestei lumi, controlată de Satana, are ocazia să demonstreze, fără niciun fel de amestec sau influență din partea urmașilor lui Hristos, care sunt avantajele unei societăți conduse fără legea lui Dumnezeu. Ca o contra-măsură la valul de lumină produs de Marea Strigare, conducătorii lumii, sub influența bisericii, iau decizia să impună locuitorilor pământului normele și standardele noii religii globale, iar respectarea duminicii ca zi de închinare este semnul autorității politice și religioase a vremii. Deja cu mult timp înainte duminica fusese subiect de mare dezbateră, ceea ce contribuise la clarificarea poziției oamenilor la acest punct; acum, când bătălia este în toi, Satana se prezintă ca fiind Hristos și declară că el a schimbat ziua de închinare stabilită de Dumnezeu în lege.

Sub această puternică lucrare de amăgire, duminica este impusă prin decret, ca o obligație pentru fiecare locuitor al lumii. În această fază nu sunt legiferate pedepse pentru nerespectarea acestui decret, omenirea fiind doar anunțată că duminica este aleasă ca fiind ziua obligatorie de repaus religios, în cinstea învierii lui Hristos. Noua lege așează omenirea deschis împotriva guvernării divine, și anunță restrângerea libertății pentru cei care au ales să onoreze legea lui Dumnezeu în defavoarea legii oamenilor. Din acest moment, planeta

este liberă de orice influență divină. Aflată total sub jurisdicția oștilor de îngeri răi, și convinsă că poate asigura pacea și siguranța cetățenilor ei, clasa conducătoare a lumii are acum libertatea și posibilitatea să ducă omenirea la visul mirific al mileniului de aur.

Un val de unitate și bună înțelegere pare să străbată planeta peste frontierele denominaționale ca niciodată mai înainte. Omenirea este unită în imensul interes religios care a cuprins-o, iar pacea visată de atâtea generații pare în sfârșit realizabilă.

Dar aceste speranțe se năruiesc repede, căci pământul începe să fie afectat de maladii ciudate, prevestitoare de vremuri grele, pentru care guvernul mondial nu are soluții. O serie de calamități inexplicabile se succed pe pământ, producând pagube însemnate. În timp ce nemulțumirile și agitația cresc, reprezentanții bisericii cred că au găsit explicația pentru asemenea evenimente și soluția salvatoare. Ei spun omenirii că aceste fenomene terifiante sunt expresia mâniei lui Dumnezeu. El este nemulțumit de opoziția celor care refuză conformarea față de religia organizată, călcând cu bună știință ziua de odihnă instituită prin lege. Nu este greu să ne imaginăm revolta globală care aprinde patimile împotriva celor ce respectă legea lui Dumnezeu cu privire la ziua de închinare. Oamenii cer cu insistență pedeapsa capitală pentru cei care pun în pericol siguranța planetei. Ceea ce se și întâmplă. Un nou decret stabilește pedeapsa cu moartea pentru toți cei care vor continua să se opună legilor în vigoare și dorinței lui Dumnezeu, așa cum o interpretează biserica.

Acesta este un moment de maximă importanță în marea controversă, și care ne poate ajuta pe noi, astăzi, să evaluăm corect caracterul lui Dumnezeu și procedura Sa cu păcatul și păcătoșii.

Care este realitatea acestui moment crucial? Omenirea a ales un Hristos fals, iar Dumnezeu îi respectă decizia. Ca întotdeauna, El Se retrage fără o demonstrație de forță, deoarece El Însuși a legiferat dreptul fiecăruia de a sluji pe cine dorește, și de a se închina cum dorește. Este cu totul absurd să pedepsești pe cineva pentru liberul arbitru, când chiar tu i-ai oferit două opțiuni, și ai garantat libertatea de alegere. Când spui cuiva: „Iau azi cerul și pământul martori împotriva voastră că ți-am pus înainte viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta” (Deut 30:19), este absurd să adaugi: „Dar dacă alegi greșit, te distrug fără milă!”

Dumnezeu face aici un legământ în fața întregului univers. Cerul și pământul sunt martori că El va respecta alegerea omului, fără să o influențeze prin amenințarea cu moartea. Singurul mod în care El poate influența alegerea cuiva este prezentarea dragostei jertfitoare. Când aceasta și-a făcut lucrarea, libertatea de acțiune a lui Dumnezeu a luat sfârșit. Harul s-a închis. Destinul este complet în mâna omului, iar Dumnezeu îl va respecta, pot să se clatine cerurile.

Așa se întâmplă aici. Omenirea a ales să se descurce fără Dumnezeu, iar El este astfel obligat să Se retragă. Cerul și pământul este martor acum că Dumnezeu trebuie să respecte voința clar exprimată pentru guvernarea fărădelegii și împotriva guvernării divine. Cei patru îngeri care au păstrat o minimă decență și protecție până în acest moment, ca fiecare om să poată alege liber, și-au încetat misiunea. Fără lucrarea lor binecuvântată, „vânturile

pământului” încep să răvășească planeta. Omenirea se trezește că s-a desfășurat dintr-un cont inexistent, iar acum consecințele teribile ale unui mod de viață nepotrivit anunță falimentul administrației care a disprețuit legile neprihănitii.

În acest moment crucial, cerul și pământul privesc în față profunda hidoșenie a păcatului. În loc să recunoască nebunia de a călca în picioare legea lui Dumnezeu, izgonindu-L astfel din treburile planetei Pământ, omenirea găsește țapi ispășitori în cei care au ales să respecte legea lui Dumnezeu în aceste condiții teribile. Ei vor să ștergă de pe fața pământului și ultima dovadă a existenței guvernării divine, legiferând pedeapsa cu moartea împotriva urmașilor lui Hristos. În groaza produsă de dezlănțuirile unei naturi scăpate de sub control, și sub influența conducătorilor religioși, guvernul mondial impune pedeapsa cu moartea pentru călcarea duminicii. Mii de oameni sunt aruncați în închisori; alții se refugiază în locuri pustii, departe de societatea anarhică, violentă, rămasă sub controlul duhurilor necurate.

Este timpul strâmtorării lui Iacob, momentul când aurul este separat de zgură, astfel ca slava lui Dumnezeu să strălucească în toată puritatea ei.

Timpul Strâmtorării are câteva lucruri importante pentru noi astăzi și din perspectiva poporului lui Dumnezeu din acel timp. Capitolul cu același titlu din Marea Luptă zugrăvește în detaliu experiența acelei generații de sfinți. Aici doresc doar să atrag atenția asupra a două momente importante din experiența lor teribilă.

Domnul ne vorbește despre starea în care trebuie să se găsească sfinții în Timpul Strâmtorării:

„Acum, în timp ce Marele nostru Preot face ispășire pentru noi, trebuie să căutăm să devenim desăvârșiți în Hristos. Mântuitorul nici măcar printr-un singur gând nu a putut fi adus sub puterea ispitei... ,Vine stăpânitorul acestei lumi, și în Mine nu găsește nimic’ (Ioan 14:30). Satana nu a putut găsi nimic în Fiul lui Dumnezeu pentru a obține biruința asupra Lui. El a păzit poruncile Tatălui Său, și în El nu a existat niciun păcat pe care Satana să-l poată folosi în avantajul lui. Aceasta este starea în care trebuie să se găsească cei care vor rezista în timpul strâmtorării” (GC 623).

„Aceasta este starea,” adică fără păcat, ca și Domnul Hristos. Cum au ajuns sfinții la acest înalt nivel de biruință asupra păcatului? Datorită binecuvântatei lucrări a Zilei Ispășirii, sub puterea Ploii Târzii și încheiată cu Sigilarea. Când ale loc Închiderea Harului, și începe Timpul de Strâmtorare, orice lucrare legată de pocăință, iertare și ștergerea păcatelor este încheiată definitiv. Despre acest lucru ni se vorbește, în limbajul metaforic al sanctuarului, prin expresia că Marele Preot părăsește sanctuarul. Lucrarea Lui în legătură cu păcatul a fost încheiată. Nu mai este posibilă nicio schimbare în viața oamenilor. Cei sfinți rămân mai departe sfinți, și acesta este motivul pentru care ei vor rezista în Timpul Strâmtorării.

În descrierea acestei perioade există însă un pasaj care dă impresia că Timpul Strâmtorării urmărește să curețe și mai profund pe copiii lui Dumnezeu, și că ar mai fi ceva de schimbat în ei după închiderea harului. Să vedem despre ce este vorba aici:

„Istoria lui Iacov este o asigurare că Dumnezeu nu va părăsi pe cei care au fost amăgiți și ispitiți spre a păcătui, dar care s-au întors la El cu pocăință adevărată. În timp ce Satana caută să-i distrugă pe acești oameni, Dumnezeu va trimite pe îngerii Săi să-i încurajeze și să-i ocrotească în acest timp de primejdie. Asalturile lui Satana sunt furioase și hotărâte, amăgirile lui sunt teribile; dar ochiul Domnului este asupra poporului Său, și urechea Lui ascultă strigătele lor. Suferința lor este mare, flăcările cuptorului par gata să-i mistuie; dar Topitorul îi va scoate ca aur încercat în foc. Iubirea lui Dumnezeu pentru copiii Săi, în timpul celei mai aspre încercări a lor, este la fel de puternică și delicată ca și în zilele celei mai înfloritoare prosperități; dar este necesar ca ei să fie puși în cuptorul de foc; ceea ce este pământesc în ei trebuie să fie mistuit, ca să se reflecte în ei pe deplin chipul lui Hristos” (GC 621).

Cum se poate armoniza această idee, că încercarea urmărește să mistuie ceea ce este încă pământesc în ei, cu declarația că sfinții, în Timpul Strâmătorării, vor fi ca Hristos, fără păcat? Există o altă lucrare de curățire a păcatului după închiderea harului, după ce Marele Preot a „părăsit” sanctuarul? Rămâne ceva de făcut după Ziua Ispășirii pentru cei vii? Atunci cum se pot armoniza aceste două declarații?

Acest lucru se poate înțelege mai bine privind experiența Domnului Hristos. El a fost fără păcat pe tot parcursul vieții Sale, iar stăpânitorul acestei lumi nu a găsit în El niciodată ceva care ar fi putut fi speculat în avantajul lui. Dar evenimentele tensionate ale zilelor dinaintea răstignirii Lui au scos la iveală, au făcut vizibile pentru ochii spectatorilor interesați – îngeri sau oameni – cum se poartă neprihănirea când este adusă în situații extreme. Focul încercărilor Lui nu a făcut nimic altceva decât să scoată în evidență, în condiții extreme, strălucirea aurului curat. Criza din Ghetsemani nu l-a ridicat pe Domnul Hristos la un nivel superior de sfințenie, ci doar a descoperit ceea ce era deja în El, dar nu se vedea.

La fel a fost cu cei trei tineri de pe câmpia Dura. Ei își dedicaseră viața lui Dumnezeu și cauzei Lui cu mult timp înainte, și aveau convingeri ferme în privința căilor neprihănirii. Criza i-a găsit pregătiți, și nu a făcut decât să pună în evidență o realitate deja existentă, o tărie de caracter deja prezentă, eficientă și statornică, pe care cuptorul de foc nu a făcut decât să o expună public.

Tot astfel să întâmplă în Timpul Strâmătorării cu sfinții ultimei generații. Păcatele lor sunt șterse, caracterul lui Hristos este în mod desăvârșit reprodus în inima lor și au fost conectați la izvorul vieții, fiind făcuți părtași de natură divină. Criza adusă de evenimentele din Timpul Strâmătorării nu face decât să descopere, să facă public pentru ochii universului spectator, rezultatele fenomenale ale planului de mântuire. Se prezintă pe scenă un popor care trăiește în neprihănire în cele mai cumplite momente ale istoriei, sub cele mai neprielnice condiții. Reacția guvernelor lumii creează o situație nouă, în care acești oameni nu mai pot depinde deloc de sistemul de supraviețuire al pământului. Ei trăiesc doar prin credință în puterea lui Dumnezeu, fără să mai aibă niciun sprijin din partea acestei lumi. Zgura încrederii în capacitatea de susținere oferită de lumea aceasta este înlăturată complet, iar ei se prind doar prin credință de brațul salvator al unui Dumnezeu nevăzut.

Astfel sunt eliberați și de ultimele legături de simpatie pentru modul de viață obișnuit, pe care abia acum îl percep în toată ticăloșia lui. Acum ei văd ca niciodată mai înainte cât de vicioasă poate fi guvernarea acestei lumi pentru căile neprihăririi. Acum înțeleg mai bine ca niciodată că aceasta este o lume care L-a răstignit pe Hristos. Vor simți mai personal decât oricând ura profundă a acestui sistem pentru căile neprihăririi, pentru lege, pentru caracterul lui Dumnezeu. Ei se identifică astfel cu agonia lui Dumnezeu atunci când era în Hristos împăcând lumea cu Sine. Această experiență îi pregătește pentru misiunea lor viitoare, aceea de a fi „terebiți ai neprihăririi, un sad al Domnului.”

„Am văzut că mulți nu înțeleg ce trebuie să fie ei pentru a putea trăi înaintea Domnului fără un Mare Preot în sanctuar în perioada timpului de strâmtorare. Cei care primesc sigiliul viului Dumnezeu și sunt protejați în timpul de strâmtorare trebuie să reflecte deplin chipul lui Isus” (EW 71).

De aici se poate desprinde concluzia destul de convingătoare că, după închiderea harului, orice lucrare ce ține de eliberarea de păcat a fost încheiată. Acum este timpul să răspundem lucrării Duhului de pregătire pentru acele zile. Curaj, credință, tărie de caracter și încredere în puterea salvatoare a lui Dumnezeu nu vin într-o secundă; aceste daruri cerești sunt obținute printr-o experiență de ani de zile. Printr-o viață de zel sfânt, și aderare puternică la adevăr, copiii lui Dumnezeu își sigilează propriul destin.